

Anna Moricová

Podle
stejnomeného
blogu

Deníček psychiatřky

aneb Pro (d)uši neslyšís

COSMOPOLIS

Anna Moricová

Deníček psychiatrický

aneb Pro (d)uši neslyšís

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021
© Anna Moricová, 2021
Illustrations © Deposit Photos / universehearsus,
Bezgrani4nost

ISBN 978-80-271-3446-5

Věnováno mé rodině za neutuchající podporu
v každém, byť i hloupém rozhodnutí.

Úvodem

Dlouho jsem přemýšlela, co napsat na úvod. Je velmi obtížné charakterizovat něco tak těžce uchopitelného jako tyto texty.

Tahle kniha totiž pro mě není jen kniha.

Je to můj život.

Soubor událostí, vzpomínek, radostí i smutků posledních šesti let.

Spoustu věcí jsem zapsala na facebookový blog. První příspěvek jsem přidala v roce 2015. Tehdy to ještě nebylo tak v módě. A ani nevím, co mě to napadlo, na ten Facebook začít psát. Asi jsem prostě potřebovala někam nastrkat všechny ty myšlenky, co jsem měla v hlavě.

Postupem času se to pro mě stalo automatickým. Sdílet. Ze začátku málo, později víc. Pouštěla jsem své sledující částečně pod pokličku dění na medicíně, ve zdravotnictví, na psychiatrii a nakonec jsem je nechala nakouknout i do kousku svého života.

Tahle kniha je poskládaná z textů, co byly na Facebooku uveřejněny, i z těch, které nikdy uveřejněny nebyly.

Je psána částečně formou deníkových zápisů, tak jak jsem je pouštěla ven.

Jsem vděčná za to, že jsem dostala příležitost veřejně psát. Myslím, že v některých chvílích mého života to byla věc, která mě držela nad vodou.

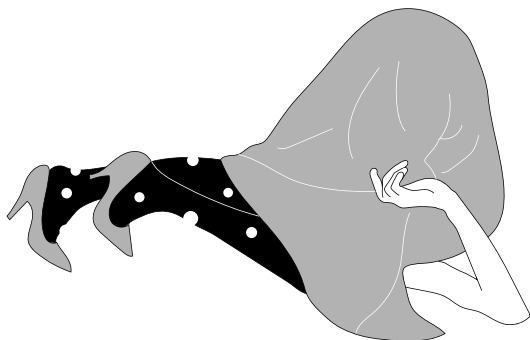
A moje největší přání je, aby jednou třeba tyto zápisky udržely nad vodou i někoho jiného. Anebo pomohly k tomu, abyste se odreagovali a na chvíli zapomněli na to, co vás trápí.

Napsat knihu byl pro mě obrovský výstup z komfortní zóny.

A napsat ji pod svým jménem ještě větší.

Ale o čem víc už život je než o tom překonávat překážky?

A posouvat své hranice stále dál a dál.

Studijní léta

První den na medicíně se prostě nezapomíná

Je to něco jako první pusa. První samostatná cesta MHD, když jste jako děti až doteď jezdily jen s rodiči. Nebo, asi úplně nejpřesněji, první návštěva zubaře.

Než jsem začala studovat, milovala jsem filmy o básnících. Tehdy mi to totiž přišlo jako strašně super sranda. Dokud jsem se nestala sama jedním z hlavních aktérů.

První den na medicíně jsem seděla ve velké posluchárně a snažila se vnímat výklad přednášejícího. Večer jsem se na kolej vracela s brekem, protože jsem vůbec nechápala, o čem se celý den mluvilo. A to ani vzdáleně. Jediné, čemu jsem za ten den rozuměla, byl nákup kafe v automatu na fakultní chodbě. Kdybych tehdy bývala věděla, že mi to zůstane celých šest let, nevím, jestli bych nebrečela o to víc.

Asi jo. Ten den byl prostě takový.

Den, kdy jsem se poprvé od doby, kdy jsem začala vůbec chodit do školy, ať už základní, nebo střední, cítila mezi svými spolužáky neschopně, hloupě a pozadu. Pro – do té doby – jedničkářku strašlivý pocit. Když tak nad tím zpětně přemýšlím, je až děsivé, jak velkou váhu jsem v té době přikládala prospěchu, známám a celkově tomu, jak na tom jsem v kontextu našeho studijního kruhu. Ted' se tomu musím smát, protože už bych si možná ani nevzpomněla na známky, které jsem u zkoušek dostala.

A vlastně je to zpětně úplně jedno. A všichni starší lidi vám to budou říkat. Že na známkách nezáleží. Že to neurčuje, jak šikovní v pozdějším životě budete. Že důležité je vždycky hlavně nějak projít.

Ale jak už to tak bývá, zkušenost je nepřenositelná. A tak si tu hubu prostě musíte nabít sami. A pak to budete jednou vy, kdo bude mladším říkat, že na známkách nezáleží.

A oni vás nebudou poslouchat a budou se trápit, stejně jako jste se trápili vy.

První den na medicíně rozhodně nebyl tím nejkrásnějším dnem v mém životě.

Byl to den, kdy jsem poprvé zalitovala svého rozhodnutí se do něčeho takového pustit. A připustila si, že možná na některé věci prostě nemám. A byl to taky den, kdy jsem poprvé zatoužila, abych měla někoho, kdo je na tom stejně jako já. Kdo tomu taky nerozumí. Kdo nepřikyvuje uvědoměle na přednášce a netváří se, jako že přesně ví, o co jde.

Potřebovala jsem další lemru a zoufalce. Někoho, kdo se cítí jako já.

Až o několik let později jsem pochopila, že se tak cítíme skoro všichni.

Jen to o sobě nevíme.

20. 9. 2016

Eretismus

Právě jsem našla dokonalý termín popisující průběh mého dne ve zkouškovém, od rána až do večera:

Eretismus – pocit rozjařenosti, psychická alterace, předrážděnost. Může být taktéž střídán depresí, včetně poruchy paměti.

Jo. To sedí.

Pokud to někdo máte taky tak, je to chronická otrava rtutí.

Evidentně jsem ten teploměr do toho čaje neměla namáčet tak často.

Pitevna

„Tak co, už jsi pitvala?“

Otázka, kterou zná snad úplně každý medik.

A hned poté následuje další: „Tak co mrtvolý? Jaké to je?“

Myslím, že pitevna a vše kolem byla asi jednou z věcí, na které jsem byla fakt zvědavá. Ten zvláštní nasládlý zápach, když poprvé vejdete dovnitř. Zápach, kterého se pak celý rok nezbavíte, a po každých praktikách budete mít pocit, že se vám vpil do oblečení, kůže a vlasů. Že ho z vás všichni musí cítit na sto honů.

Ten pocit, když před sebou poprvé vidíte mrtvé tělo na pitevním stole. Mrtvé tělo člověka.

Je to zvláštní.

Ze začátku vám to možná ještě jako člověk přijde, ale pak se to naučíte brát jako něco neutrálního.

Já to tak aspoň měla. Když jsem skalpelem preparovala tuk, čistila svalová vlákna a snažila se pokud možno nic nepřerýznout, nebrala jsem to tělo jako člověka.

Asi je to určitý způsob obrany.

Vlastně nedokážu říct, jak jsem se cítila.

Měla jsem určitě strach. Ale to spíš z mikrotestů, co se psaly na konci praktik.

Jinak asi nic.

Být s mrtvým lidským tělem, řezat do něj skalpelem, mít rukavice celé mastné od podkožního tuku a sem tam si ho stírat i z brýlí (když měl člověk smůlu a vystříklo to) se prostě časem stane rutinou.

A tak když pak sedíte s přáteli a oni se vás vyptávají, jaké to je, vlastně nevíte, co přesně říct.

Smradlavé?
Mastné?
Intenzivní?
Rutinní?
Nepřenositelné?
Asi všechno z toho.

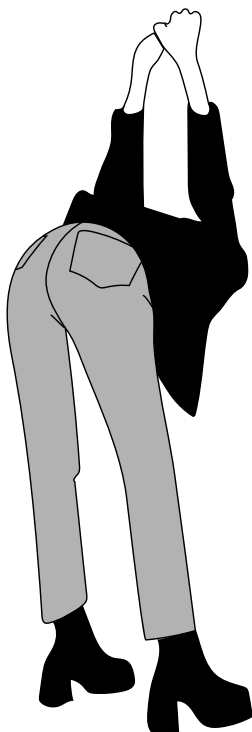

13. 10. 2016

Klasický vývoj entuziasmu na praxi

Den první (odcházíme ve 12.00): „To je super, že nás pustili tak brzo.“

Den předposlední (v 9.00): „Už můžeme jít domů?“

26. 11. 2016

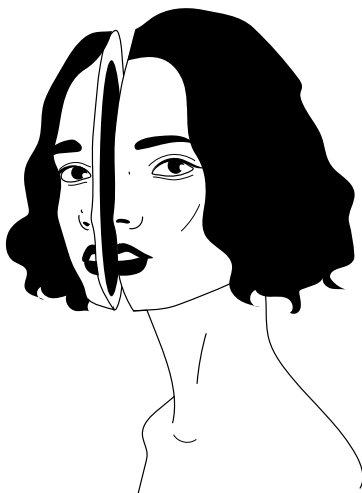
Z existenciálního deníčku zoufalého šestáka

Kolegyně na brigádě: „Už šestej rok na medicíně, jo? Tak to je fakt síla. A co ted' máš teda za titul?“

Já: „No vlastně žádněj. Dostaneme ho až po těch šesti letech.“

„To jako, že ted' nejsi nic?“

„No i tak by se to dalo říct.“

7. 12. 2016

Jsme těžce moderní!

Měříme paní tlak tonometrem s hadrovou manžetou, jaký se používal ještě v tom nejstarším díle *Básníků*.

Paní nás chvíli pozoruje a zeptá se: „To máte z nějaký vykopávky, ne?“

Chodby

Strávila jsem spoustu večerů a nocí ve studijním centru. Myslím, že tak od třetího nebo čtvrtého jsem tam trávila většinu svého volného času.

Studium medicíny vám částečně sebere společenský život. Mně ho teda sebralo určitě. Nejspíš jsem přišla o spoustu propařených večerů, o spoustu srandy, zážitků a možná jsem propásla i jedinečnou šanci najít si včas životní lásku. Místo toho, abych vysedávala někde v hospodě nebo u přehrady a popíjela, jsem seděla téměř večer co večer v zešeřelé hlavní hale naší nemocnice, která byla propojená s výukovým centrem. Měla jsem to tak nastavené. Vždycky se třeba hodinu učit. Pak si koupit kafe v automatu a jít si sednout do té haly. Večer, když už tam bylo klidněji.

Vlastně jsem tam tu atmosféru měla ráda. V nemocnici totiž v noci nikdy není úplný klid. Ale ani ten obvyklý denní ruch.

Líbila se mi tlumená světla z vyšetřoven a občasný větší ruch na emergency, která byla kousek od místa, kde jsem sedávala. Myslím, že jsem svým způsobem ty večery vlastně takhle trávila ráda. A doteď na ně ráda vzpomínám. I když jsem někdy byla fakt hodně nervózní, vystresovaná, leckdy i ubrečená, když mi věci nelezly do hlavy tak, jak jsem potřebovala.

Studium medicíny vám vezme opravdu hodně. Ale je potřeba si i v tomhle najít to svoje. To, co vás uklidní a dá vám každodenní jistotu.

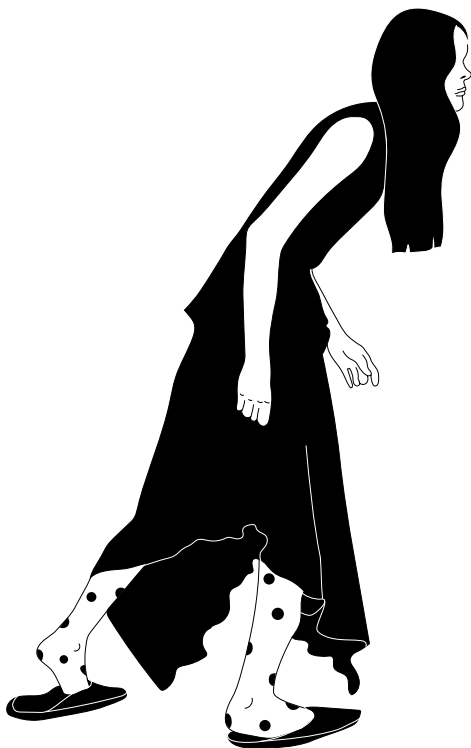
Ať už jsou to večerní chodby nemocnice.

Rozhovory se spolubydlícími na koleji.

Nebo třeba malování, psaní nebo hudba.

Možná jsem teď mohla být někde úplně jinde, kdybych studovat nešla. A možná jsem se mohla mít líp. Ale není pravda, že na medicínu nemám hezké vzpomínky. Jak se občas může zdát.

Tahle je třeba jedna z nich.

11. 12. 2016

Jednou bych si přála konečně slyšet ve fonendoskopu všechny ty zvuky, které tam slyší doktor, když říká „Tady si to poslechněte, je to perfektně slyšet“.

Ale můj úkol na této planetě je evidentně jiný.

Fonendoskop

Pamatuju si, jak jsem si vybírala svůj první.

Bylo to ve třetáku. Tehdy jsme totiž konečně začali dělat tu opravdovou medicínu. Z fakulty jsme se přesunuli po dvou letech teorie do nemocnice. K opravdovým pacientům.

Vím, že jsem se tehdy cítila fakt hustě. Jako opravdovej doktor.

Kdybych v té době měla Instagram, stoprocentně bych tam valila jednu fotku s „fonendákem“ za druhou.

Tehdy jsem strašně moc chtěla Littmanna. Protože tuhle značku prostě měli všichni. A myslela jsem si, že je tím pádem nejlepší.

No.

Stál mě dva a půl tisíce. Což je pro chudou studentku fakt hodně peněz. Ale budiž. Za ten pocit „doktorství“ to jednoznačně stálo. Pamatuju si, jak jsem si ho poprvé dala do uší a poslouchala vlastní srdce.

Nádhera.

To bylo asi poprvé a naposledy, kdy jsem tam doopravdy něco jasně slyšela. Aspoň co se srdce týče.

Časem jsem zjistila, že to je fakt věda. A že doktor House ze mě asi nebude. Což mě mimochodem doteď docela mrzí. Protože kdo je víc cool než doktor House? Aspoň tedy, skoro na denní bázi, používám jeho oblíbené „všichni lžou“, což je překvapivě v medicíně (a nejen v ní) jedno z nejpravdivějších tvrzení.

No ale zpátky k tomu fonendoskopu.

Postupem času mi tak nějak zevšedněl. Asi jako když dítě dostane na Vánoce novou hračku. A je z ní strašně

moc nadšené. A další den taky. A ten další taky. Běda, kdyby se na ní objevila nějaká špína nebo škrábanec. To hned leští jako divé. Ale po Novém roce už ho zas tolik nebere. Některé už možná i kolem Silvestra. Postupně špíny a škrábanců přibývá. A jemu už je to jedno. Protože přijdou další Vánoce. A s nimi nové zajímavé hračky.

Tak nějak je to s fonendoskopem. Stane se rutinou. Rutinně v něm nic neslyšíte. Nosíte ho kolem krku různě omotaný. Ne jako na začátku, kdy musel být přesně ve středu, správně, po doktorsku.

A když jste psychiatr, v šestáku ho máte na sobě skoro naposled.

Jo, občas se mi stane, že ještě teď fonendák vytáhnu. Ale rozhodně ne ten můj modrý Littmann. Ten leží bezpečně uložený na horní policičce ve skříni a snáší se na něj prach. Používám ty erární, nemocniční. A řekla bych, že je v nich dokonce slyšet víc.

Je zvláštní, jak čas běží a některé, ve své době velké události pohřbívá někde v hlubinách. Když se pak nad tím člověk zamyslí, nemá vlastně smysl dělat si příliš těžkou hlavu z čehokoli, co se mu děje.

Čas všechno stejně jednou zahladí.

To dobré.

I to špatné.

15. 12. 2016

Před pár dny odebírala kamarádka na jipce krev na ast-rupa (v podstatě vyšetření krevních plynů, kdy krev ne-odebíráte ze žíly, ale z tepny, takže je pro začátečníka někdy těžké ji napíchnout).

Když se jí to na první pokus nepodařilo, otočila se doktorka na mě: „A nechtěla by to zkusit třeba tady kolegyně?“

„Vlastně ani ne.“

„Fakt ne? Co chcete dělat?“

„Psychiatrii.“

„Jo, aha, tak to jo.“

Po chvíli mlčení: „A to fakt chcete být psychiatr, nebo to říkáte jen proto, abyste nemusela nic dělat?“

17. 1. 2017

Lochneska

Jedna moje oblíbená učitelka vždycky říkávala, že je mě na medicínu škoda. Znáte to, humanitně zaměřené gymnázium tyhle přírodní obory moc neuznává, no.

A já jsem si tehdy myslela, že tomu akorát nerozumí. Ovšem s přibývajícímí léty (a taky artrotickými osteofyty na páteři) začínám pomalu vidět, jak velkou pravdu měla. Právě je 1.57, poslední hodinu jsem se trápila s diferenciální diagnostikou ikterů (žloutenek), kterou jsem za dobu studia medicíny četla v nejrůznějších oborech už asi stomilionkrát. A pokaždé je to jako poprvé.

Ted' ze sebe všechny ty Criglerovy–Najarovy, Rotorovy, Dubinovy–Johnsonovy a Gilbertovy syndromy ještě vysypu, ale zítra ráno, až se vzbudím, nebudu zase vědět nic víc, než že ikterus může mít příčiny prehepatální, hepatální a posthepatální.

Hodina života v čudu. A kdyby jen jedna. Jediné mé rozptýlení dneska bylo, že jsem našla v učebnici fotku aorty, které jsem minulý rok přikreslila očičko, protože mi připomínala lochnesku.

Asi je mě na tu medicínu skutečně škoda.